

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ANDRÉ BELLESSERT

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΝΤΟΜΙΝΟ

‘Ο Πέτρος Ρουτζάρι ήταν ένδοξοισαυμένος πού ή τύχη τή είχε φέρει έτσι ώστε νά βρισκόσται στή Νίτσα τήν προλή ή εποχή τών ‘Απόκρησ. Είχε όμως λογαριάσει χωρίς τόν ξενοδόχο, πού στήν περίπτωση αυτή ήταν ή μοναξιά του. Σ’ όλη τή Νίτσα δέν ένωρίζε παρά ένα ήλικιωμένο άντρογόνο για τό όποιον μιά θεία του τού είχε δώσει ένα συστατικό γράμμα. Μόλις έφτασε λοιπόν έκανε τήν τυπική έπισκεψη στους γέρονς αυτούς άλλα επειδή ή νόμος ότι δέν θά μπορούσε νά διασκεδάξη ναι τόσο περίφημα μέ τή συντροφιά τους δέν ξαναπάτησε εκείτό πόδι του. ‘Ετσι μονάχος μέσα στο άγυμνο αυτό είδυμο πλήθος τής Νίτσας έπληγτε μέχρι

θανάτου.

Τήν προτελευταία Κυριακή τών ‘Απόκρησ άποφάσισε νά πάρη τό τραίνο για τή Μαντόν όπου έμεινε ένας καλός παλιός του φίλος γίαιρός. ‘Ελπίζε νά περάση κοντά του κιό εχθρόιστα τή χαρομένη αυτή μέρα.

Καθώς πήγαινε στο Σταθμό είδε νά περνάη μπροστά του μέ βιαστικά βήματα μιá παρθέα από μαυκαράδες.

— Γρήγορα, γρήγορα, φώναξε ένας περριτός. ‘Ελα Βέρθα θά μιá κάνης νά χάσουμε τό τραίνο.

Τότε ένα κορμώ άσπρο ντόμινο πού είχε μείνει πίσω από τους άλλους άτάνησε εύδυμα και παραπολιόριμα.

— Μά δέ μπορώ κιά. Δέ μπορώ νά περπατήσω. Πρέπει νά βγάλω τό παπούτσι μου, Πάλ, βοήθησέ με.

— Δέν έχουμς καιρό, έδανάσαν όλοι οι άλλοι μαζί. Δέν έχουμς καιρό. Θά χάσουμε τό τραίνο.

‘Ο Πέτρος έκύνταζε τό ρολόι του. ‘Ηταν πέντε άνοήβως. Τό τραίνο πού θάπρεσε αύτός δέν έφτανε πορά στις πέντε και μιή. Είθε τή συντροφιά ν’ άγομαρόνεται ένθό τό άσπρο ντόμινο έκανε άπελπισμένες προσκάλθειες για νά τους φθάση. Καί ό Πέτρος σλλογιόταν : Αυτό τό ντόμινο δέν κρύβει ίσως παρά μιá κοπέλα έντελής άσήμαντη. ‘Αλλά έγω, άφοδ δέν τήν βλέπω, μπορώ νά τή φαντασθώμν άκριότατη.

‘Όταν έφτασε στο σταθμό τό τραίνο ξεκινούσε. Καί διέκρινε τό άσπρο ντόμινο πού έσήκωνε τό χέρι ένθό οι άλλοι γέροντας άπ’ τά πορθύρια έφάντασαν στο σταθμό : «Περιμένε περιμένε μιá στιγμή.» ‘Αλλά ήταν κιά άργά.

‘Όσος έκπνέει έπαιταξε ένα είλιχόμνο στο άσπρο ντόμινο ν’ έφανάσε :

— Ξέ μιή θρα...νόρη; μέ τό άλλο. Θά σέ περιμίνουμε στό...

‘Η φωνή του όμως έχάθηκε μέσα στο θρυβό τών τροχών. Τό άππο ντόμινο ήπρε από χόμο τό μπλιέτο και πήγε κοιταζόντων νά καθήση σ’ ένα μαγάκο. ‘Ο Πέτρος έννοισε μέσα του τήν ίδια χαρά σόμπος νά είχε συναντήσει μιá παλαιά του γνωριμία. Αυτό τό ντόμινο μέσα σ’ όλο τό άγυμνο και άδιάφορο πλήθος ήταν ό μόνος άνθρωπος για τόν άσπρο ήξερε επί τέλους κεί. ‘Όσι δηλαδή τού έπονόσε τό πόδι και ότι έχασε τό τραίνο. Βέβαια δέν ήσαν τίποτε σπουδαίο, δι; ήξερε άλλα στον Πέτρο έφάνηκε σημαντικό. Τήν έπλησίασε.

— Δεσποινίς Βέρθα τής είπε, πρέπει νά έπα;ειληθήτε τώρα για νά βγάλετε τό παπούτσι σας.

‘Εσημάθηκε τρομαγμένη και κεντώντας τον κατάματα τόν ράτης :

— Ποιός είσθε σάς ;

— ‘Αχ! νά φορθεσε κι’ αύτός ένα ντόμινο, μιá μάσκα, μιá ψεύτικη μύτη έσοτ, τί παιγνίδι πού θά μπορούσε νά παίξη! ‘Αλλά ήταν μέ τό νοσητό μου, μέ τό φωνικό μουάκι του και τό άσπρο ντόμινο τόν έξείταξε προσεκτικά και έβλεπε πώς τής ήσαν άγνωστός.

‘Εν τούτοις τής είπε.

— Είμαι ένας από τους φίλους σας.

‘Η Βέρθα έξακολούθησε νά τόν έξετάξη. Είθε δυό μάτια είλιχονή, ένα αγαθό χαμόγελο, μιá εχθρόιση φυσιογνωμία και ένα ύρος έννείμον Κυρίου. Τό άκονέλωμο άντής τής έξετάσεως ήταν εύνοϊκό για τόν Πέτρο και τού είπε μέ εθθύμη φωνή πού έμυρνε και μάποια λεπτή είρωστία.

— Δέν ήξερα νάχω τόσοσ φίλους. ‘Αλλά είμαι εύτυχής πού συναντώ μάποιον πού δέν περιμένα και σός εχθαριστώ για τήν συμβουλή πού μου έδωκατε.

Ξανακάθισε, έβγαλε τό παπούτσι τής, είταξε ένα από αύτό κείν πετραδάκι πού τής έπληγόναν τό πόδι και τό γανάβαλε ήρεμα.

‘Ο Πέτρος ήπρε θέση κοντά τής, συσταμομένος χωρίς νά μιλάη.

‘Η Βέρθα έξοπασε σ’ ένα γέλιο.

— ‘Ομοιόησθε, κύριε, ότι έχετε ύφος πολύ άμύχανο πού δέν ταιριάζει σ’ ένα φίλο. Γιατί δέ μέ ρωτάτε νέα για τήν οικογένειά μου. ‘Εχετε πολλόν καιρό νά ήτην νόν άδελφό μου!

‘Ο Πέτρος άναπνεύσθη :

— Έξρω ότι ό Πάλ είνε καλό, είπε. Τόν συνήτησα χτές. Μιά έκπληξίς έλαμψε μέσα στις τρύπες τής μάσκας.

— ‘Αλήθεια; ‘Αλλά τότε γιατί δέν ήρθατε μαζί μας; Μου φαίνεσαι πορξένο πώξξό Πάλ δέν σός προσάλεσε.

— ‘Ο Πάλ είνε τόσο άφηρημένος!

— Πρέπει νόρθετε νά τού τή ψάλλετε μιá μέρα.

— Εάθω. Φθάνει νά τού φύγετε πριν από μένα.

— Νά φύγομνε; ‘Αλλά άφοι μά; έξερνε πώ; έσχνάτε ότι κατεκώσμε διαρκώς στή Νίτσα;

‘Η Βέρθα φάνησε ότι έκανε έπίτηξη αύτή τήν ερώτηση για νά τόν πιάση.

— Δέν μέντετε έδώ, είπε χωρίς δισταγμό ό Πέτρος. ‘Ηρθατε ίδθό νά περάσετε τίς άποκρηές. Γιατί θέλατε νά μέ γελώσετε;

— Για ποιό λόγο νά θέλίσω νά γελάσω ένα φίλο; ‘Αλλά πότε, κύριε φίλε μου, άν δέν είμαι από δώ πότεσ μου κοιά είμαι;

— Είστε τό άραιοτέρο κορίτσι πού βρισκόσται σήμερα στή Νίτσα.

— Αυτό ναι. ‘Αλλά από πού είμαι;

‘Ο Πέτρος κεντόσσε έπίμωτα τή γελαστά γαλανά μάτια τής Βέρθας. Κατάλαβε πώ; πρέπει ν’ άνήκομνε σά μιá κοπέλλα πού γεννήθηκε κοντά σά θάλασσα. ‘Επειδή όρασ δέν ήθελε νά διακίνδυνεύση τήν έπιτυχία σου έποίησε μέ τό όνομα τού Πάλ, τώρριζε στήν πόλησ πού είνε τό άσφαλιστερον μύστον για ν’ άντικαταστήση κανείς τήν άκριβεία.

— ‘Ερχαστε, τής είπε, από ένα γαρτυνικό και μελαγχολικό τόπον όπου τό χαρούμενο γέλιο σας χανότανε μέσα στους σεναγμούς τού άνέμου!

Τόν άκουε μέ περιέργεια πού όλοένα γινότανε ζωηρότερη.

— Μιλάτε σάν βιβλίο, τού είπε.

— Ναι. Σάν βιβλίο όμως πού έχετε πολλές φορές διαβάσει.

— Μά έπί τέλους, φώναξε ή Βέρθα, έγω δέν σά; γνωρίζω.

— Τι σημασία έχει; Φτάνει πού σός έξω έγω.

‘Ο Πέτρος κατάλαβε πώξ τήν πείση διάνα.

‘Εκπίζοντας στήν κολή του τυχή εξακολούθησε :

— Μένετε σ’ ένα παλιό σπίτι σά μιάν ένδοξη έκαρχία. ‘Εχετε ένα μενάλο κήπο μέ περιπαλοκάδες σούς τούχορς. Καί νά σός πώ τήν άλήθεια προνομιά τόν τόπο σας από δώ.

‘Εδώ ή φέσις είνε σάν μιá κοπέτα χωρίς κορδί. ‘Εμεί κείνο είτε σάν μιá γισιά μονόνηση άλλα πώ μιλάτε εις τό βάθη τής ψυχής.

— ‘Εχετε διάνο, ψ.θύρις ή Βέρθα.

— Εσημήθητε τά τελευτάτα σας Χριστούγεννα!.. Γίνονται έδώ τίποτες ύπεροχες τό μεσανύχτα λαιουργίεσ; ‘Εδώ δέν πετυχαίνουν πορά τά κοροβάλλε...

Τόν διέκρινε.

— Πότεσ μου ποιά είστε;

— Ένας μάγος... ‘Αλλά νά τό τραίνο σας!

— Λοιπόν, χάρτα.

— ‘Οχι. Θά ταιριέδωμ κι’ έγω Πάμ σή Μαντόν.

‘Εβίσασσε μιá στιγμή.

— Κι’ έγω, είπε... ‘Όποτε θά ήτησ τόν Πάλ.

— ‘Όρα! Ό θά δώ τόν Πάλ.

‘Ανέβηκαν σ’ ένα βαγόκι και κάθισαν άπέναντι ό ένας σόν άλλον.

— Βεβαιωθήκατε λοιπόν πώσ σός γνωρίζω;

— ‘Αρχίζω για τό πιστεύω...

‘Ο Πέτρος άρχισε νά εχη τύφους.

— Θέλετε νά μάθετε πότεσ σας συνήτησα για πρώτη φορά;

— ‘Ο! ναι, σός παρακαλώ.

— ‘Ε! λοιπόν, πρό μισής ώρας στή Λεσφόρο τού Σταθμού. Πότεσ λοιπόν άν δέν είμαι μάγος!

Για μιá στιγμή ή Βέρθα έμεινε σά χαχή. Πότεσ λοιπόν τήν κορδίτασε;

Τώρα ή πριν;

— Καί για νά μην άρριζάλλετε, εξακολούθησε ό Πέτρος, θά σός πώ ποιάσ

Βλέπουν καθαρά μάσκα.

είμαι. "Επειτα θά βγάλεται τή μάσκα σας και θά μιλήσουμε σάν δυό φίλοι. Όταν φθάσουμε στή Μαντόν θά μού γνωρίσετε τόν κ. Πάλο και τούς γονείς σας. 'Η Βέρθα δέν άπαντοῦσε οὕτε ναί, οὕτε όχι. 'Αλλά μέσα τὰ μάτια της χόρευε μιά εὐθυμή φλόγα.

"Ο Πέτρος εἶπε ἑδωπόρα του και τούς τίλους του και περιμενε νά πῆσθι τή μάσκα.

— Γιά ποιό λόγο; εἶπε ἡ Βέρθα. Οἱ μάγοι μέσα ἀπό μία μεναζωτή μάσκα.

Τήν παρεκάλεσε μὲ θερμότητα, ἐπίμονα ἀλλά ἡ Βέρθα ἔβλεπε ἀσυνκίνητη και γελούσε μὲ τὰ παρακάλια του.

— "Εἰ λοιπόν, ναί, ἐφώνησε. Σᾶς βλέπω. Σᾶς βλέπω πολύ καθαρά. 'Εν πρώτοις; ἔχετε μάτια γαλανὰ ἐνῶ εἰστε κισσανή. Βλέπω τή μυτωλά σαξέπου γέρνει ἐλαφρά προς τὰ πάνω. Βλέπω τὸ μικρό σας κόκκινο στόμα. Βλέπω τὰ χαριτωμένα λακκάκια που σχηματίζονται σὰ μὰγουλά σας ὅταν γελάτε. Βλέπω τήν ἔλιτσα που ἔχετε στή γυροῦνι. Θά σᾶς ἀναγνωρίσω παντοῦ. Ζητιάνια νά ντυθεῖτε θά σᾶς γνωρίσω. 'Η φανή σας, τὸ γέλιο σας, ἡ ματιά σας θά σᾶς ἀποκαλύψουν. 'Αλλά εἰστε τὸ πρῶτο πειραματικὸ ἄσπρο νεῦρο που ὑπάρχει στὸν κόρμη.

Τὸ πρῶτο σωματίσιος. 'Η πόρτες ἀνοίξαν, ἄλλοι ταξιδιωτές ἀνέβησαν. 'Ο Πέτρος πῆθ δὲν κατάλαβε οὐ εἶχε παρᾶσαι τὸ Μπλολιό και τὸ Μοναχὸ ἐβήκει νά δῆ ποιὸ ἦσαν. Ἐδῶ βάσε στὸ σταθμὸ Μόντε Κάρλο. "Όταν γύρισε πίσω, τὸ ἄσπρο νεῦρο εἶχε ἔξαφανισθεῖ. Τοῦ φάνηκε οὐ τὸ διέκρινε ἀνάμεσα σὲ μιά παρᾶσε μασκαράδων που προσκοροῦσαν γυροῦρα στὸ δρόμο. Πρὶν προλάβῃ νά πῆρῃ μιά ἀπόφαση τὸ πρῶτο εἶχε ξεκινήσει.

Στὴ Μαντόν ἐφθασε ἄμερος και τῶρα με τὸ γαϊρὸ ποὺ δέν ἔφερε νάχη προσημῶ. γιά διαμονή του τὸ Μόντε-Κάρλο. Τὴν ἄλλη μέρα γύρισε στή Νίσινα, ἔλαβε μέρος σ' ἑνα ἄνθοπολεμὸ ζητώμενος μάτια παντοῦ τὴν ἀγνωστῆ. "Εφαγε κατακέφαλα ἑνα μὲ κέτο που ἑνας λοστρακος εἶχε μαζέψει ἀπὸ χάμα και γύρισε θλιμμένος σὸ ξενοδοχεῖο του. Τὴν Τρίτη φορεσε ἑνα νεῖμονο, προσημαυμένη δυὸ πελῶριος; σακκοῦλες χαριτωλόμομο και ἐγύρισε μέσα στους πολυθρόνους δρόμους καταδιώκοντας τ' ἀνερίστητα ἄσπρα νεύματα. Τὸ βράδυ γύρισε κατὰ κοπος σὸ ξενοδοχεῖο του και τὴν ἄλλη μέρα ἔξαφάνισε τὴν ἴδια μάτια ἑξο-φανεία. Τὴν Πέμπτη εἶπνε στὸ μεγάλο χορὸ τοῦ Δημοτικὸ Ὀθεάτρον ἀλλά μόλις εἶδε τῶσαν κῆρι. ἀπεκρίστηκε πῶς μπορεῖ νά βῆ τὴν Βέρθα. "Όταν ἐφθασε στὴν κἀουρή του ἦρε ἀπάνω στὸ τραπέζι του ἑνα γράμμα. "Ἦταν μὲ προσκλητικὸ ἀπὸ τὸν Κον και τὴν Κε Μουρουά, τὸς παλιούς φίλους τῆς θείας του που τὸν παρακαλούσαν νά πᾶ νά περάσῃ ἐπίτι τους τὴ βραδυά τῆς Κυριακῆς. «Μεταρρίσεις κατὰ βούλησιν, ἐγγραφῆ ἡ πρόσκλησιος. Θά ἐπακολουθήσῃ χορὸς». Δέν εἶχε κανένα κῆρι νά πᾶ. 'Εν τούτοις ἀπὸ εὐγένεια εἶπνε νά εὐχαριστήσῃ τοὺς Μουρουά. Θά εἶμαστε σὸ πολὺ στενὸ κύκλο, τοῦ εἶπε ἡ Κουρία. "Εχουν ἔρθει τὰ παιδιὰ μας και τὰ ἐγγόνια μας γιά τίς μέρες αὐτές και θά ναι και λίγοι φίλοι. Δὲν ἀρνήθημα ἀλλὰ σιωπηλὸν νά προσραπισθῇ τὴν τελευταία στιγμή κἀποια ἀδελφῶσαι. Τὴν Κυριακὴ ἔλασε τὸ πρωτὶ ἔλαβε τὸ ἔξῃ; σημεῖομα που τὸν ἔκανε φουσιὰ, ν' ἀλλάξῃ σκέψη.

"Εἶπε βέβαιον οὐ ὁ μάγος θ' ἀναγνωρίσῃ ἀπὸρε νά γαλανὰ μάτια, τὴ φωνή, τὸ γέλιο, τὸ στόμα, τὰ λακκάκια και τὴν ἔλιτσα κἀποιοῦ ἄσπρου νεῖμονου που τὸ στέλνει πολλὰ χαριτωμάτα. Στυσιᾶται εἰς τὸν μάγον ἀπόλυτη ἐχρημεία.

Δέκα-εἰκοσι φορὶς ἐδιάβασε τὸ ἀνάνυμο αὐτὸ γραμματικὸ. "Επειτα ἄρχισε νά χορεύῃ μόνος του μετ' ὁ σὸ δωματῖο καὶ νυτάζεται στὸν καθρέφτη μὲ μεγάλη εὐθυμή.

— "Αχ! Θεέ μου! θά τὴν ἔνασθῶ ἐπὶ τῆλους, ἐφώνησε.

"Ο Πέτρος ἐνόμισσε ἑνα περιφρομὸ μουστομὸ μάγον κ' ἐφθασε κανά τίς δέκα στὸ σπήτι τῶν Μουρουά.

"Ἐμπῆκε στὸ σαλόνι, που ἦταν νασατόλιστο κ' ὀλοφάνειο, ὡς κ' οἱ γέροι εἶχαν μασκαρευτεῖ. 'Ο κ. Μουρουά εἶχε ντυθεῖ μελῶνδης και ἡ Κε Μουρουά ραλωτοῦ.

— Νά σᾶς γνωρίσουμε τὴν κόρη μας, τοῦ εἶπαν. 'Η κ. 'Αρν-

τάνς, ντυμένη ὅπως βλέπετε, Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων!

— Χαίρω πολὺ ἀγαπητέ μου μάγε που σᾶς ἔναναβῆσα, εἶπε ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων. Ἐγχαμε πολλές ἐπιτυχίες τίς ἀποκρίθες;

— 'Αλλοιόμονον! όχι, Κυρία μου. 'Ἦρμονα ὀλομῶναχος. Εἶνε ἡ πρώτη βραδυά που περῶν εὐχαρίστω.

— Μπᾶ! Κάθε ἄλλο. Εἶχα ἑνα χροῖνια ν' ἀρθῶ. "Όταν εἶχα κανεῖς μιά κόρη που σπουδάζει εἶνε πολὺ δύσκολο νά ταξιδεύσῃ Φεβρουάριο μήνα. 'Η κόρη μου εἶνε αὐτὴ ἡ Μαρία Σκουαρτ, που κἀβεται ἐκεῖ κατὰ. Πᾶμε νά σᾶς τὴ γνωρίσω Ρουτζάρι.

— Μὴ μοῦ πῆτε τίποτε γιά τὸ μέλλον μου φωνάζει Μαρία Σκουαρτ, μόλις τὸν εἶδε ντυμένο μάγο. Μιλήστε μου γιά τὰ περασμένα...

"Ἡ δοχῆσρα εἶπαις ἑνα βάλς. 'Ο Πέτρος παρῶσαρε τὴ νέα και ἄρχισαν νά χορεύουν. Ἐνῶ ὅμοις ἔχουσε, ἔξῆταξε μὲ ἐπιμονὴ τὰ πρόσωπα που ἐγύριζαν γύρω του. Ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Εἶχε ὀρχίσει νά ἀπεκρίζεται, ὅταν ἡ μικρὴ κισμαῖρα που τὸν ὑπεδέχθη στὴν εἰσοδο, περῶντας διπλα τῶν τεῶ ἐγλύστερης στὸ χέρι ἑνα χαριτὰν και τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ἀνῆσχη.

— Διοβάστε τὸ γυροῦρα. Σᾶς περιμένουν.

Τὸ χαριτὰν εἶπαις μὲ μολῶβι «Στὸν κῆπο στὴν βεράντα».

"Ο Πέτρος σὲ λίγο τράβηξε γιά τὴν βεράντα. Μιά ομιὰ γλύστερης κονά του χωρὶς νά τὴν ἀκούσῃ νᾶρχεται.

— Δὲ θά μὲ γνωρίσετε λοιπόν, εἶπε μιά φανὴ που ἔκανε τὴν κἀδιά του νά γιγνησῃ, παρὰ ὅταν βάλω τὸ νεῖμονό μου και τὴ μάσκα μου; Πρὸ ὀλίγου ἦμονο διπλα σας.

— 'Ελάτε κονά μου νά σᾶς δῶ, σᾶς παρακαλῶ, εἶπε κισαυτικὰ ὁ Ρουτζάρι.

"Ἐνα δευατὸ γέλιο τοῦ ἀποκρίθηκε και ἡ ομιὰ ἀπομακρύνθηκε. 'Ο Πέτρος μὴ ἔξερντος νι νά κἀνη πῆγε και βρῆκε τὴ μικρὴ κισμαῖρα.

— Παιδί μου, τῆς εἶπε μὲ πατρικὸ ἔφος, μοῦ ἔδωκες πρὶν ἑνα σημεῖομα... σ' εὐχαρίστω. Θά σοῦ δώσω πενήντα φρέγκα νά μοῦ πῆς ποιὸς σοῦ τῶδωκε.

— 'Αδύνατον, κύριε.

— Θά σοῦ δώσω ἑκατὸ φρέγκα.

— Εἶναι ἀδύνατον, κύριε. Δὲν τὸ ἔξωμο αὐτὸ τὸ πρόσωπο.

"Ἐκὶνὴ τὴ στιγμή ἡ πόρτες τῆς σάλας ἀνοίξαν και μιά συνταροια ἀπὸ μασκαράδης πέρασε. "Ακουσε τότε ὁ Πέτρος πολὺ κωδικῶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὴ μουσικὴ κ' ἀπὸ τὰ γέλοια τὸ ἴδιο δευατὸ γέλιο που πρὸ ὀλίγου ἄκουσε στὸν κῆπο. Μὰ ἀπὸ που ἔρχονταν;

"Ἐξαφνα εἶδε μέσα στὴ σάλα μιά μικρὴ 'Αλατὴ που δέν εἶχε δῆ τὸ στήν ὄρα που τὸ ἔκανε ἐνῶσπομο.

"Ο Πέτρος θέλησε νά πᾶσι κοντα τῆς, μὰ ὅταν σημάθηκε ἡ 'Αλατὴ εἶχε ἔξαφανισθεῖ. "Ἐφαξε παντοῦ, ἀλλὰ δέν τὴ βρῆκε πουθενά. Βῆκε ἀπ' ἔξω και βρῆκε τὴν κισμαῖρα.

— "Ακουσε με, τῆς εἶπε. Μήπως εἶδες; πρὸ ὀλίγου μιά μικρὴ 'Αλατὴ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Πόσῃ τὴν ληνε; Τὶ χαριτη-

ριστικὰ εἶχε;

— Βέρθα, κύριε. Εἶνε μιά νέα ὀχι και τόσο ψηλὴ, μὲ γαλανὰ μάτια, μιά μουτωλά σηκωμένη λίγο προς τὰ πάνω. "Ἐχει μικρὸ κόκκινο στόμα και μῆν ἔλιτσα στὸ πηγούνι.

"Ο Πέτρος κῆταξε ἔξαφνα τὴν κισμαῖρα σὸ πρόσωπο. Εἶδε οὐ εἶχε ὀλα τὰ χαριτηριστικὰ γιά τὰ ὅποια μιλούσαν. Ψηλὴ γαλανὴ κελ. "Αρχισε νά καταλοβαίνε. "Ἦταν λοιπόν αὐτὴ ἡ χαριτωμένη μικροῦλο, τὸ ἄσπρο νεῖμονο; Τὴ στιγμή αὐτὴ μῆνη μέσα ἡ κ. Μουρουά και εἶπε στὴ νέα:

— Πάλι ἄλλαξες μουστομὸ Βέρθα;

"Ἄλλη δουλειά δέν κανεῖς ἀπὸψε;

"Ο Πέτρος κατάλοβις ἄμωσος μὲ παιά εἶχε νά κἀρη. "Ἦτα ἡ ἐγγονὴ τῆς κ. Μουρουά ἡ κόρη τῆς κ. Ἀρτάνς. Καὶ ὅταν ἔβριαναν πάλι μόνον χωρὶς; νά ποῦν τίποτε, κῆστησαν ἀπὸ τὸ ζῆρο.

— Σᾶ; βρῆκα εἰνι νέλους; τῆς εἶπε ὁ Πέτρος. Καὶ τὰρα εἶστε δική μου γιά πάντα!...

— Δική σας! ψιθῶριος και κῆνη.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Πέτρος; Ρουτζάρι ἔητος ἐπισήμας τὴν μικρὴ Βερθα σὲ γάμο. Καὶ φουσιὰ δέν τ-ῶ τὸ ἀρνήθησαν...

'Αντρέ Μπελεσσόρ.

